

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatele: **L. K.**, zastoupen JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 37, Praha 1, proti odpůrcům: **1) Státní volební komise**, se sídlem nám. Hrdinů 4, Praha 4, **2) Ing. Miloš Zeman, CSc.**, bytem Brdičkova 9, Praha 13, **3) Ing. Vratislav Mynář**, bytem Osvětimany 274, odpůrci 2) a 3) zast. JUDr. Janem Vondráčkem, advokátem se sídlem Zbraslavské nám. 458, Praha 5 – Zbraslav, v řízení o návrhu na neplatnost volby prezidenta republiky,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatel se domáhá vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky. Návrh byl soudu doručen dne 30. 1. 2013. Ve svém návrhu upozorňuje na řadu pochybení, která se měla v souvislosti s průběhem voleb prezidenta republiky stát a která ovlivnila výsledek volby natolik, že je nutno vyslovit její neplatnost. Navrhovatel zaslal soudu několik v podstatě shodných návrhů, které se však v některých detailech a návrhových bodech lišily. Soud proto vypořádal všechny námítky, které navrhovatel přinejmenším v jednom svém návrhu uvedl. Jde v první řadě o tvrzené pochybení v souvislosti s kandidaturou Jany Bobošíkové, dále o protizákonnost inzerátu v deníku Blesk dne 25. 1. 2013, konečně pak tvrzené pochybení volební komise v místě, kde hlasoval kandidát na funkci prezidenta republiky Karel Schwarzenberg. V doplnění návrhu pak navrhovatel zpochybnil volbu prezidenta rovněž z toho důvodu, že osobám, které byly bezprostředně před konáním prvního kola volby propuštěny z výkonu trestu odnětí svobody, nebylo umožněno volit. Výsledek volby měla dle navrhovatele ovlivnit i v médiích zveřejněná textová zpráva, jejímž autorem je prezident Václav Klaus. V zájmu přehlednosti tohoto rozhodnutí soud rozvádí jednotlivé námítky v podrobnostech dále.

[2] K návrhu se vyjádřil odpůrce 1), tedy Státní volební komise. Své vyjádření zaměřil především na tvrzená pochybení ohledně kandidatury Jany Bobošíkové a na opatření učiněná za účelem umožnění výkonu aktivního volebního práva osobám, které byly bezprostředně před konáním volby propuštěny z výkonu trestu odnětí svobody. Vyjádření bude rozvedeno u vypořádání jednotlivých námitek.

[3] V návaznosti na vyjádření odpůrce ad 1) podal navrhovatel repliku, v níž se pozastavuje nad tím, že Ministerstvo vnitra doporučilo obecním úřadům, aby porušily zákonem stanovenou lhůtu pro sestavení okrskových volebních komisí. Navrhovatel navrhuje provést důkaz sdělením Ministerstva vnitra, které má soud opatřit, jaké obce se řídily doporučením ministerstva a posečkaly se jmenováním okrskových volebních komisí, neboť takto jmenované komise byly ustaveny v rozporu se zákonem.

[4] Zbývající odpůrci se k návrhu obsažně vyjádřili. Jejich vyjádření obsahuje množství dokumentů, převážně z internetu, kterými ilustrují svůj náhled na férovost vedení prezidentské volební kampaně.

[5] Navrhovatel uplatnil proti těm členům volebního senátu, kteří v prosinci 2012 rozhodovali otázky registrace kandidátů na úřad prezidenta republiky, námitku podjatosti. Tuto námitku neshledal soud důvodnou (usnesení ze dne 12. 2. 2013, čj. Nao 8/2013 - 93).

[6] Návrh byl podán včas, v souladu s požadavky § 90 odst. 5 s. ř. s. a zákonem č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky). Navrhovatel je aktivně legitimován a návrhový petit je srozumitelný a věcně projednatelný. Návrh však není důvodný.

[7] Soud shrnuje, že návrhu na neplatnost volby vyhoví pouze tehdy, jestliže dospěje k závěru, že byl porušen volební zákon, a to takovým způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby (srov. k tomu přiměřeně usnesení NSS ze dne 2. 7. 2004, čj. Vol 6/2004 - 12, č. 354/2004 Sb. NSS). Rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát [nálezný sp. zn. Pl. ÚS 73/04 ze dne 26. 1. 2005 (N 17/36 SbNU 185; 140/2005 Sb.), kauza senátora Nádvořníka].

[8] První námitkou, z níž navrhovatel dovozuje neplatnost voleb, je ta, že Ministerstvo vnitra odmítlo kandidátní listinu Ing. Jany Bobošíkové ke kandidatuře na funkci prezidenta republiky. Nejvyšší správní soud naproti tomu usnesením ze dne 13. 12. 2012, čj. Vol 13/2012 - 36, rozhodl o povinnosti Ministerstva vnitra registrovat kandidátku Janu Bobošíkovou do volby prezidenta republiky. Navrhovatel upozorňuje, že Jana Bobošíková byla protiústavně znevýhodněna tím, že nemohla legitimně vést volební kampaň minimálně po dobu tří týdnů, když čekala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[9] K tomu lze říci, že ve vztahu k Janě Bobošíkové se Ministerstvo vnitra při její registraci vskutku dopustilo nezákonnosti. Tato nezákonnost však byla způsobem a procedurou zákonem předvídanou odstraněna. Stalo se tak v řízení před Nejvyšším správním soudem podle § 89 s. ř. s. (k tomu blíže shora cit. usnesení čj. Vol 13/2012 - 36). Jako taková proto tato nezákonnost nemůže mít žádný vztah k výsledku volby prezidenta republiky, neboť Jana Bobošíková se volby účastnit mohla.

[10] Navrhovatel dovozuje rovněž to, že Jana Bobošíková nemohla v mezidobí mezi odmítnutím její registrace ministerstvem a rozhodnutím soudu legitimně vést volební kampaň. K tomu lze uvést jen to, že není jasné, co míní navrhovatel pod slovem „legitimně“. Je nepochybné, že případná volební kampaň Jany Bobošíkové byla i v mezidobí legitimní, neboť, jak se ukázalo během necelých tří týdnů v řízení před soudem, odmítnutí její registrace bylo v rozporu se zákonem. Je samozřejmě možné, že kandidátka utlumila svou volební kampaň s ohledem na nejistotu vyvolanou rozhodnutím ministerstva. Na druhou stranu pozornost

vyvolaná v té době soudním řízením a následné rozhodnutí soudu, široce medializované, to vše tyto aspekty kompenzovalo. Soud zde proto žádnou nezákonnost nespatřuje.

[11] Dalším, souvisejícím argumentem navrhovatele je ten, že Jana Bobošíková nemohla ani delegovat své zástupce do volebních okrskových komisí. To je přitom dle navrhovatele ústavním právem kandidáta. K tomuto argumentu se obsáhle vyjádřil odpůrce 1). Podle něj je pravdou, že zákon č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (zákon o volbě prezidenta republiky), neupravuje dodatečné delegování do okrskových volebních komisí pro případ registrace kandidáta na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Nejzazší lhůta pro rozhodnutí soudu o jeden den překračuje nejzazší lhůtu pro delegaci do okrskových volebních komisí. Ministerstvo vnitra proto doporučilo prostřednictvím krajských úřadů starostům obcí, v rámci informace o subjektech oprávněných delegovat do okrskových volebních komisí, a na svých internetových stránkách, aby vyčkali s obsazením okrskových volebních komisí a s rozesláním oznámení o prvním zasedání okrskové volební komise do případného rozhodnutí soudu. Smyslem doporučení bylo, aby i přes mezeru v právní úpravě bylo občanovi, který je oprávněn navrhnout kandidáta na funkci prezidenta republiky a jím podaná kandidátní listina byla zaregistrována, zachováno právo delegovat do okrskové volební komise vyplývající z § 18 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky. Poté, co Ministerstvo vnitra zaregistrovalo na základě rozhodnutí soudu kandidátní listinu Jany Bobošíkové, informovalo prostřednictvím krajských úřadů, starostů obcí a na svých internetových stránkách o tom, že navrhující občanka Jany Bobošíkové je další navrhující občankou, která má právo delegovat členy a náhradníky do okrskových volebních komisí. Ministerstvo vnitra má z telefonického i písemného kontaktu s mnoha obcemi informace o tom, že v řadě případů byl seznam delegovaných členů a náhradníků do okrskových volebních komisí navrhující občankou Jany Bobošíkové, resp. jí pověřenými osobami, zaslán ještě před rozhodnutím soudu, anebo bezprostředně poté. Je zřejmé, že ve lhůtách, kterými je svázán celý volební proces, nelze dodatečně zaregistrovaným kandidátům na základě rozhodnutí soudu poskytnout k delegaci do okrskových volebních komisí stejný časový prostor, jako měli ostatní kandidáti zaregistrovaní od počátku. Odpůrce shrnul, že pokud došlo k tomu, že v některé obci již starosta dojmenoval členy okrskové volební komise do jím stanoveného minimálního počtu členů okrskové volební komise, pak v případě, že do doby zasedání okrskové volební komise obdržel ještě dodatečnou delegaci za kandidátku Janu Bobošíkovou, měl tuto delegaci s ohledem na výše uvedené přijmout; počet členů okrskové volební komise pak o jednoho člena převyšoval minimální stanovený počet.

[12] Soud ověřil z internetové stránky Ministerstva vnitra, že ministerstvo vskutku postupovalo způsobem, který tvrdí (<http://www.mvcr.cz/clanek/volba-prezidenta-republiky.aspx>, dokument nazvaný „Subjekty oprávněné delegovat do okrskových volebních komisí“). Soud souhlasí s tím, že zákon o volbě prezidenta republiky neupravuje dodatečné delegování do okrskových volebních komisí pro případ registrace kandidáta na základě rozhodnutí soudu. Protizákonnost a protiústavnost, která v důsledku mezery v zákoně o volbě prezidenta republiky vskutku hrozila, však ministerstvo efektivně svým shora uvedeným postupem odvrátilo. Úvahy o protiústavnosti zákona proto v tomto směru nejsou na místě.

[13] Vadou volebního procesu není, pokud byly okrskové volební komise doplněny o členy delegované navrhující občankou dodatečně registrované kandidátky Jany Bobošíkové po uplynutí zákonné lhůty pro jmenování okrskových volebních komisí. Byť se na prvý pohled může jevit takovýto postup jako porušení zákonné normy, nutno zdůraznit, že doslovný výklad zákonné normy by vedl k protiústavním důsledkům. Každou normu je třeba interpretovat ústavněkonformně. V tomto případě správní orgány správně daly přednost právu dodatečně registrovaného kandidáta delegovat své zástupce do okrskových volebních komisí. Byť v některých případech mohla být okrsková volební komise jmenována po uplynutí zákonem

stanovené lhůty, resp. doplněna po této lhůtě o nového člena, nemění to nic na tom, že se jedná o řádně ustavenou komisi. Je vyloučeno, že by postup obecních úřadů, které jednaly v souladu s doporučením Ministerstva vnitra, mohl mít jakýkoliv dopad na výsledek volby prezidenta. Z toho důvodu soud neprovedl navržený důkaz spočívající v opatření sdělení Ministerstva vnitra o tom, které obecní úřady postupovaly v souladu s doporučením ministerstva.

[14] Další námitka směřuje proti inzerátu, který byl publikován v deníku Blesk dne 25. 1. 2013. Navrhovatel tento inzerát soudu předkládá, upozorňuje na nepravdivosti v něm obsažené, na to, že deník Blesk je nejčtenější českou tiskovinou. Předkládá k tomu data o čtenosti deníku Blesk.

[15] Soud se ztotožňuje s navrhovatelem, že v případě inzerátu v deníku Blesk byl závažným způsobem porušen zákon o volbě prezidenta republiky. Celostránkový inzerát v deníku Blesk vyšel v první den druhého kola voleb prezidenta republiky (Blesk, 25. 1. 2013, s. 9). Jeho zadavatel nebyl uveden, inzerát byl uveřejněn anonymně. Inzerát, celkově velmi negativní ve vztahu ke kandidátovi Schwarzenbergovi, obsahuje některé spekulace (o záměrech kandidáta Schwarzenberga vrátet majetek potomkům válečných zločinců) a přinejmenším jedno nepravdivé tvrzení, a to informaci o poděkování kandidáta Karla Schwarzenberga B. P. za jeho podporu (k nepravdivosti tohoto tvrzení srov. vysvětlení Miloše Zemana v prezidentské debatě na ČT 1 dne 24. 1. 2013 a následné dementi Britských listů z téhož dne, viz <http://www.blisty.cz/art/67152.html>). Tímto inzerátem byl porušen zákaz uvádět o kandidátech nepravdivé údaje podle § 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky a dále porušen § 35 odst. 3 téhož zákona, podle něhož *[p]ropagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informaci o jejich zadavateli a zpracovateli; to platí obdobně i pro sdělení v neprospěch kteréhokoli kandidáta na funkci prezidenta republiky*. Zákon o volbě prezidenta republiky v § 35 odst. 1 definuje volební kampaň jako jakoukoli propagaci kandidáta na funkci prezidenta republiky a volební agitaci v jeho prospěch. Za volební kampaň se považuje i sdělení v neprospěch jiného kandidáta na funkci prezidenta republiky.

[16] Nezákonný inzerát měl bezesporu racionální vztah ke zvolení kandidáta, jehož zvolení je napadeno. Soud má nicméně za to, že ve věci není dána třetí podmínka pro závěr o neplatnosti volby prezidenta republiky, totiž existence takové zásadní intenzity nezákonnosti, která je ve vztahu příčinné souvislosti k výsledku volby. Protizákonnost musí dosahovat takového stupně, že pokud by k ní vůbec nedošlo, nebyl by kandidát zřejmě vůbec zvolen (srov. bod [7] shora). Intenzita porušení volebního práva ve vztahu k inzerátu v deníku Blesk je bezesporu mimořádně velká. Deník Blesk je nejčtenějším českým deníkem, jeho náklad se pohybuje kolem 300.000 kusů, každodenně zasahuje výrazně více než jeden milión čtenářů (<http://www.mediaguru.cz/2012/08/prodane-naklady-deniku/>). Inzerát vyšel v první den voleb, kandidát Schwarzenberg, v jehož neprospěch inzerát směřoval, tak neměl reálnou šanci na lži a spekulace tam uvedené reagovat. Spojení zadavatele inzerátu s týmem zvoleného kandidáta Miloše Zemana však nebylo v tomto řízení prokázáno. Současně výsledek voleb ve prospěch kandidáta Miloše Zemana je tak výrazný, bezmála 500 000 hlasů (srov. oficiální výsledek voleb vyhlášený pod č. 25/2013 Sb.), že se lze domnívat, že přes vysokou intenzitu protizákonnosti nebyl inzerát s to změnit volební výsledky.

[17] Soud se v tomto shoduje s názorem Ústavního soudu, podle něhož za porušení pravidel volebního procesu by měl být v prvé řadě sankcionován ten, kdo takovéto porušení způsobil. Právní řád na takovéto případy pamatuje, ať již jde o odpovědnost občanskoprávní, veřejnoprávní (přestupky, správní delikty atd.) či trestní. Hrozba zrušení výsledku voleb jako jedině možný důsledek je v takovém případě v rozporu s ústavním principem přiměřenosti zásahu veřejné moci (takto náleží sp. zn. Pl. ÚS 73/04, cit. v bodě [7] shora).

[18] Rovněž tyto námitky proto nejsou důvodné.

[19] Navrhovatel rovněž argumentuje tím, že kandidát na funkci prezidenta republiky Karel Schwarzenberg odevzdal neplatný volební lístek. Je otázkou, zda jej měla volební komise upozornit, že vkládá neplatný volební lístek či lístek špatně upravený. Pokud snad volební komise neviděla, jak volič Schwarzenberg vkládá volební lístek do volební urny, nemusela tedy ani vidět možnou manipulaci s volebními lístky u jiných voličů. Tím není na jisto vyloučeno, že někdo nevhodil více lístků do volební urny pro kandidáta „onoho či onoho“. Na takovou manipulaci by se dle navrhovatele zřejmě přišlo při součtu hlasů, avšak je otázkou, zda a jak by se tento problém dodatečně řešil.

[20] K tomu soud uvádí stručně následující. Podle § 17 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky okrsková volební komise dbá o pořádek ve volební místnosti, zajišťuje hlasování a dozírá na jeho průběh, sčítá hlasy a vyhotovuje zápis o průběhu a výsledku hlasování, odevzdá volební dokumentaci do úschovy obecnímu úřadu. Bližší detaily činnosti komise jsou rozvedeny v § 41 - § 47 zákona. Komise jistě může a má poradit voliči, který nezná přesné technické detaily hlasování. Úkolem komise však není dbát o to, aby byl každý odevzdaný hlas platný. Ostatně zákon sám s neplatnými hlasy počítá (§ 50), neplatný hlas může být někdy i záměrný. „Napominání“ voličů, že hlasují neplatně, by tak bylo v rozporu s funkcí komise. V tomto případě proto žádná nezákonnost nenastala. Zbývající úvahy navrhovatele o tom, že snad komise nemusela zaznamenat jiná pochybení, jsou pouhými spekulacemi, kterými se soud nemůže zabývat.

[21] Navrhovatel dále poukazuje na to, že osoby ve výkonu trestu odnětí svobody jsou zapsány ve zvláštním voličském seznamu a mohou vykonat volební právo ve věznici. Osoby, které bezprostředně před konáním volby byly propuštěny z výkonu trestu, např. v důsledku vyhlášení amnestie, nemohly vykonat volební právo ve věznici, ale ani v místě svého trvalého bydliště.

[22] Státní volební komise ve svém vyjádření k návrhu uvedla, že dne 2. 1. 2013 se Ministerstvo vnitra obrátilo na Ministerstvo spravedlnosti se žádostí o spolupráci ve věci zajištění vyškrtnutí osob propuštěných z výkonu trestu ze zvláštních voličských seznamů vedených pro volební okrsky, v nichž se nachází věznice. Ministerstvo vnitra současně informovalo prostřednictvím krajských úřadů obecní úřady o povinnosti aktualizovat seznamy voličů. Vyzvalo obecní úřady, v jejichž obvodu se nacházejí věznice, aby spolupracovaly s Vězeňskou službou a aby vyškrtnutí osob, které byly propuštěny z výkonu trestu odnětí svobody, z jimi vedeného zvláštního seznamu voličů bez prodlení oznámily obecním úřadům, v nichž mají tyto osoby trvalé bydliště, aby mohl být obnoven zápis osob propuštěných z výkonu trestu do stálého seznamu voličů v místě trvalého bydliště.

[23] Soud ověřil z internetové stránky Ministerstva vnitra, že ministerstvo vskutku postupovalo způsobem, který uvedlo ve svém vyjádření (<http://www.mvcr.cz/clanek/volba-prezidenta-republiky.aspx>, dokument nazvaný „Aktualizace seznamu voličů v souvislosti s vyhlášenou amnestií prezidentem republiky“, publ. dne 3. 1. 2013). Z § 32 odst. 5 zákona o volbě prezidenta republiky plyne, že zvláštní seznam voličů se uzavírá dva dny přede dnem volby. Do té doby může osoba stojící v čele ústavu, v němž se vykonává vazba, zabezpečovací detence nebo výkon trestu odnětí svobody, dát podnět ke změně zápisu ve zvláštním seznamu voličů. Soud připouští, že v některých individuálních případech mohlo dojít k tomu, že i přes veškerá opatření koordinovaná Ministerstvem vnitra některé osobě propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody nebylo umožněno vykonat aktivní volební právo v místě trvalého bydliště, jelikož zde nebyla zapsána ve stálém seznamu voličů. Tím by samozřejmě došlo k vážnému porušení

volebního zákona. Ze statistiky Ministerstva spravedlnosti plyne, že ke dni 10. 1. 2013 k 7.00 hod. bylo propuštěno z výkonu trestu odnětí svobody na základě amnestie prezidenta republiky celkem 6.312 osob (viz <http://portal.justice.cz/justice2/MS/ms.aspx?j=33&o=23&k=2375&d=326614>). Nelze předpokládat, že všechny tyto osoby mají aktivní volební právo, např. pro nedostatek podmínky státního občanství České republiky. I kdyby snad ani jedné z osob propuštěné v důsledku amnestie z výkonu trestu odnětí svobody nebylo umožněno vykonat aktivní volební právo, což však s ohledem na opatření přijatá Ministerstvem vnitra považuje soud za vysoce nepravděpodobné, nemohlo by takové porušení volebního zákona mít vliv na výsledek volby prezidenta. Vítězný kandidát totiž obdržel o téměř 500.000 hlasů více než kandidát, který se umístil na druhém místě. Námitka je proto nedůvodná.

[24] Výsledek volby mohl dle navrhovatele ovlivnit i odstupující prezident Václav Klaus, který v médiích prohlásil, že v případě vítězství Karla Schwarzenberga bude emigrovat. Část voličů mohla tomuto výroku věřit, a proto raději volila Miloše Zemana. Vyjádření tohoto typu nelze dle navrhovatele z úst prezidenta republiky akceptovat, jde o ovlivňování a zastrašování voličů.

[25] K tomu soud pouze stručně uvádí, že zákon nezakazuje, aby stávající prezident republiky vyjádřil svůj názor, ať již jakoukoliv formou, ke kandidátům ucházejícím se o tuto ústavní funkci. Vyjádření osob, byť veřejně známých a v politickém životě státu významných, v němž se přiznávají k náklonnosti k určitému kandidátovi, eventuelně se naopak vyjádří negativně o jiném kandidátovi, není zakázanou volební agitací, s níž by zákon spojoval nějakou sankci. I osobám politicky tak významným, jako je současný či bývalý prezident republiky nesmí být upírána svoboda projevu, která je zaručena čl. 17 Listiny základních práv a svobod (srov. obdobně usnesení NSS ze dne 30. 6. 2006, čj. Vol 30/2006 – 24). Jde tedy o otázku politické kultury, nikoliv otázky právní. Navrhovatele je navíc třeba korigovat, neboť Václav Klaus neučinil žádné prohlášení určené pro veřejnost, v němž by zazněl navrhovatelem prezentovaný výrok. Ten byl obsažen v krátké textové zprávě (SMS) zasláné třetí osobě. Svoji povahou se tak jednalo o ryze soukromou korespondenci, která následně unikla do médií a jejíž pravost Václav Klaus nepřímo potvrdil (viz http://zpravy.idnes.cz/klaus-potvrdil-pravost-sms-o-emigraci-kdyz-vyhraje-schwarzenberg-1c7-/domaci.aspx?c=A130125_170343_domaci_kop). Soukromá korespondence již ze své povahy nemůže být součástí volební kampaně a jako taková není s to porušit zákonem stanovená pravidla pro vedení kampaně (srov. § 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky). Vyjádřením osobního postoje prezidenta republiky formou soukromé korespondence nebyl porušen volební zákon. Navrhovatel nedoložil žádnými důkazními prostředky, že by únik soukromé korespondence do médií byl cílenou součástí kampaně na podporu jednoho z kandidátů. I tato námitka je proto nedůvodná.

[26] Soud proto návrh jako nedůvodný usnesením zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 93 odst. 4 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů. Soud rozhodl o návrhu bez jednání. V tomto typu řízení jej není třeba nařizovat, byť se provádí dokazování (§ 90 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** řádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu